

den bitter Stemning, som er kommen til Orde i Dag, er foranlediget ved disse hans Udtalelser. Jeg har nysgagtig læst det ærede Medlems Foredrag igjennem, og jeg maa tilstaa, at jeg har faaet noget Andet ud af hans Foredrag, end de Herrer have faaet ud deraf. Jeg har faaet ud deraf, at det, han sigtede til, var paa een Gang at opnaa to Ting. Det One var, at man kunde fornemme hos sig selv, at man havde en Forpligtelse, sagde han, til at staa Mand ved Mand og forsvare sit Fædreland, og det Andet sagde han, var, som det meget rigtigt er blevet bemærket, en Forpligtelse til at forsvare vor Frihed. Men jeg kan ikke tænke mig, at han kunde lægge en anden Mening deri; end at vi skulde værges os med Vaaben, hvis vi kom i det Tilfælde, der blev nævnt af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen), at man handlede saaledes mod os, som Buonaparte bar sig ad, og med væbnet Magt — det ærede Medlem brugte dette Udtryk —, jøg Rigsdagen hjem. Jeg kan ikke tænke mig noget andet Tilfælde, hvor det kunde være ønskeligt at have et Folk i Baaben, for at bruge et Udtryk, som saa ofte er brugt. Dette er den eneste Mulighed, jeg kan tænke mig; men under denne Forudsætning tiltræder jeg Ytringen af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valdkreds. Sagen er den: man har ikke iaar — det vil jeg forvare mig imod at sige — hørt en eneste Udtalelse af den nuværende ærede Regjering, som kunde berettige til at komme med Ytringer, der skulde gaa i den Retning. Men tidligere har man hørt Ytringer af Ministre, der kunde berettigede til at befrygte hvad som helst. Det er dette, der gjør, at jeg kan tænke mig det Tilfælde, som jeg meget vilde beklage, og som jeg aldrig ønsker skal komme til Stede her, at man skulde komme i den Nødvendighed at skulle værne om vor Frihed.

Solfstein-Ledreborg: Jeg maa tilstaa, at den Opfordring, vi fik til at desavouere det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), vil jeg for mit Vedkommende, og jeg tror, at jeg kan sige for samtlige mine Meningsfællers Vedkommende, paa det Alvorligste bede de Herrer om at holde for sig selv, thi det er neppe Nogen af os, der vil desavouere ham. Hvis de Herrer havde læst Rigsdagstidenden i Stedet for at følge deres egen maasse nu noget trykkelige Stemning, vilde de vistnok have forstaaet, at der her ikke er det Hjærneste at desavouere. Der staar i Rigsdagstidenden — jeg har netop læst den igjennem med Omhu, — at et Folk, der har sine Vaaben hjemme, at Mænd, der som vore Forfædre mødte i Brynne og Blade og valgte deres Konger med Skjold paa Armen og Sværd paa Siden, vare et Folk, der bedre forstod at værne om sin Frihed, end Folk, der ikke forstod at bruge en Sabel eller ypre en Bøsse; Andet staar der ikke. Jeg veed

ikke, hvad Forvareligst det skulde ligge deri. Jeg blev forbausset, da jeg hørte, at det ærede Medlem for Selsingør (Thomsen) sagde, at nu skulde Dølgterne udkæmpe Striden med Baaben. Jeg veed ikke, hvorfra det ærede Medlem har dette; der staar kun, at et Værn for Friheden vil et saadant Folk i Baaben være. Ja, et dygtigt Folk, der veed, hvad det vil, og hvori Enhver er en saadan Mand, der vilde værne om sin Frihed paa denne Maade, det kunne vi trænge til, og dette vilde gjøre Ende paa saadanne halvvalte Knips i Lommen, som vi have hørt af foregaaende Ministerier; saadanne underlige Lovstridige Trusler vilde aldrig kunne komme frem, naar de vidste, at de stod lige over for en Befolkning, at de stod lige over for alvorlige Mænd, der vare saaledes øvede og vidste, at de bare hele Ansvarer paa deres Skuldre. Hvorledes det ærede Medlem faar det ud, som han udtalte, hvorledes han kan tale saaledes, det forstaaer jeg ikke. Menner det ærede Medlem, at naar der i en Valgforsamling var et overstemt Mindretal, det da ved Baaben skulde sætte sin Mening igjennem, saa at det altsaa s. Gr. skulde være nødvendigt at bruge Baaben for at faae Kammerjunkeren Neergaards Valg sat igjennem. Skulde det virkelig være nødvendigt at bruge Baaben for at sætte Kammerjunkeren Valg igjennem? Eller naar det ærede Medlem fra Assens (N. Andersen) yttrede, at det vist var vor Mening at ville møde med Baaben i Kjøge, saa vil jeg dog sige, at det ærede Medlem fra Assens vistnok vil indrømme, at vi gjorde det ret godt uden Baaben. Svortil altsaa hele denne Tale? Men paa den anden Side vil jeg villig indrømme, at det Tilfælde kunde tænkes, at vi kom til at værne ikke blot vor ydre, men ogsaa vor indre Frihed med Baaben. Det kunde nemlig tænkes, at en ydre Magt maasse vilde støtte en udbydende Reaktion her hjemme, skjøndt jeg ikke tror det. Jeg tror ikke, at de fremmede Magter vilde have nogen synderlig Fornøielse af at støtte et Mindretal her hjemme, for at det kunde blive i Ministeriet; men der er hentydet dertil i de konservative Blade — jeg taler ikke om „Den konservative“, Smaaating skal man i det Hele ikke dvæle ved —, i disse Blade trues der hele Tiden med Bismarck; der tales om, at den nuværende preussiske Regjering har gratuleret Danske, som vare i Berlin, til den kraftige Maade, hvorpaa et af de sidst afdøde Ministerier havde gjennemført sin Stilling lige over for Landets Lovgivende Forsamling, der tales om, at dersom vi ville fortsætte med vore Forbringinger paa at hævede vor grundlovmæssige Ret, vil Slutningen blive, at det ikke vilde blive taalt i Udlandet, i Preussen. Saadanne Ytringer vilde de Herrer kunne finde, dersom de ville læse deres egne Blade igjennem. Jeg skulde altsaa mene, at der dog er Nogle i Landet, som forudsæ den Mulighed, at vor Frihed kunde blive angreben, men oprigtig